

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ 19ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Υπό τοῦ κ. Γ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπὶ τῶν συζητηθέντων θεμάτων εἰς τὸ 19ον Συνέδριον Φορολογικοῦ Δικαίου, ὁ ἔκπρωσώπων εἰς τὸ Συνέδριον τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν κ. Γ. Σταθόπουλος, ὑπέβαλε τὴν κατωτέρω αἴτησιν :

Τὸ δέκατον Ἐνάτον Συνέδριον τῆς Διεθνοῦς Ἐταιρίας Φορολογικοῦ Δικαίου ἔλαβε χώραν εἰς Λονδίνον ἀπὸ τὰς 13 ἕως τὰς 17 Σεπτεμβρίου 1965 εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Church House Great Smith Street, Westminster. Εἰς τὸ ἑφετεινὸν Συνέδριον συμμετέσχον πλέον τῶν ἑνεακοσίων μελῶν τῆς I.F.A. διαφόρων κρατῶν, καθὼς καὶ τῶν Η.Π.Α., Καναδᾶ, Νοτίου Ἀμερικῆς, Ἰαπωνίας, Ἰνδίας κλπ., θεωρεῖται δὲ τοῦτο ὡς τὸ μεγαλύτερον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς I.F.A. ἀπὸ ἀπόψεως συμμετοχῆς. Σημειωτέον ὅτι ὁ Ὄργανισμὸς I.F.A. ἀποτελεῖται ἐκ 2.400 μελῶν, ἐξ 21 ἔθνικῶν Ὄργανώσεων καὶ 50 κρατῶν (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἑλλάς).

Τὸ Συνέδριον ὠργάνωσεν ὁ κ. A. G. Davies (Μ. Βρετανία), ὅστις ἦτο καὶ Πρόεδρος αὐτοῦ. Ἡ ἔναρξις ἐκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν κ. Callachan, ὅστις ἔχαιρέτισε τοὺς ἔκπροσώπους τῶν διαφόρων κρατῶν εἰς τὸ Λονδίνον ἐκ μέρους τῆς βρετανικῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν συνεχείᾳ προέβη εἰς σύντομον ἱστορικὴν ἀνάλυσιν τοῦ φόρου εἰσοδήματος, εἰπὼν ὅτι ὁ φόρος οὗτος καθιερώθη ἀπὸ 166 ἐτῶν, ἦτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1799, τοῦτο δὲ εἶναι ἡ αἰτία ὅτι πολλὰ σημεῖα τῆς βρετανικῆς φορολογίας δὲν εἶναι πλέον ἐπίκαιρα καὶ ἀνταποκρινόμενα εἰς τὰς συγχρόνους ἀνάγκας. Πρὸς τοῦτο, εἶπεν ὁ κ. Callachan, ἡ παρούσα Κυβέρνησις ἐπέφερε φορολογικὰς τροποποιήσεις, αἵτινες ἀποβλέπουν εἰς: α) τὴν ἰσότητα ἐπιβαρύνσεως τῶν φορολογουμένων, β) βελτίωσιν τῶν κινήτρων πρὸς οἰκονομικὴν ἐξέλιξιν καὶ γ) τὴν κανονικὴν φορολογικὴν ἐπιβάρυνσιν ἐπὶ τῶν καταναλωτῶν καὶ τῶν ἐπενδυτῶν.

Αἱ δύο βασικαὶ μετατροπαὶ εἰς τὸ Νομοσχέδιον ἦσαν: 1) εἰς ὀλοκληρωτικὸς φόρος εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος ἐκ κεφαλαίου, 2) ἡ υἱοθέτησις ἐνὸς νέου φόρου ἑταιρειῶν ἐπὶ τῶν κερδῶν τῶν ἑταιριῶν περιορισμένης εὐθύνης καὶ ἄλλων ἀνωνύμων ἑταιριῶν. Ἐπὶ τῆς δευτέρας μετατροπῆς προσέθεσεν ὅτι αὕτη θὰ ἐπιβαρύνῃ ὀλιγώτερον τὰ μὴ διανεμόμενα κέρδη παρὰ τὰ διανε-

μόμενα. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου παρέχονται κίνητρα πρὸς ἀποταμίευσιν κερδῶν δι' ἐπεκτάσεις καὶ ἀναπτύξεις ἑταιριῶν. Ἐπίσης ἀνέφερον ὅτι ἡ μετατροπὴ αὕτη θὰ ἐπηρεάσῃ τὰς ὑπερποντίους ἐπενδύσεις, ἐν συγκρίσει μὲ τὰς κρατικὰς ἐπενδύσεις, καθ' ὅσον μὲ τὸ προηγούμενον φορολογικὸν σύστημα αἱ ἄλλοδαπαὶ ἐπενδύσεις ἐτύγχανον ἀνίσων πλεονεκτημάτων.

Περαίνων ὁ κ. Ὑπουργός, εἶπεν ὅτι μὲ τὴν υἰοθέτησιν τοῦ φόρου εἰσοδήματος ἑταιριῶν, θὰ καθιερωθῇ εἰς τὴν Μ. Βρετανίαν ἐν σύστημα ἀνάλογον πρὸς τὰ συστήματα τῶν ἄλλων κρατῶν. Οὕτω, θὰ ἐπιβάλλεται φόρος ἐπὶ τῶν μερισμάτων, διάφορος τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἑταιρικῶν κερδῶν, τοῦτο δὲ θὰ ἀπαίτησιν καὶ τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῶν διμερῶν συμβάσεων.

Ἐτεροι ὁμιληταὶ κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ Συνεδρίου, ἦσαν οἱ ἑξῆς :

Δρ. Mitchel B. Caroll, Πρόεδρος I.F.A., κ. Alun Davis, Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου καὶ Robert Willis.

Τὰ δύο θέματα μὲ τὰ ὁποῖα ἡσχολήθη τὸ Συμβούλιον ἦσαν τὰ ἑξῆς :

1) Ἑρμηνεία τοῦ φορολογικοῦ Δικαίου, ὡς πρὸς τὸν τύπον καὶ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ.

2) Προκαταρκτικαὶ ἀποφάσεις (Advanced Rulings) ὑπὸ τῶν φορολογικῶν ἀρμοδίων, τῇ αἰτήσῃ τῶν φορολογουμένων.

Α) Πρῶτον θέμα

Ἐπὶ τῆς συζητήσεως τοῦ πρώτου θέματος προήδρευσε ὁ κ. Douglas Clark, γενικὸς δὲ εἰσηγητὴς (Μ. Βρετανία) ἦτο ὁ καθηγητὴς τοῦ London School of Economics, Prof. G. Wheatcroft.

Κατ' ἀρχὴν, ὁ Πρόεδρος ἐπανέλαβε τὴν παράκλησιν τοῦ κ. Wheatcroft περὶ εὐρυτέρας ἐρμηνείας, ἀντιθέτου πρὸς τὴν στενὴν ἐρμηνείαν, ἣτις διδεται εἰς πολλὰς χώρας. Ἐν συνεχείᾳ εἶπεν ὅτι, λόγω τῆς θεωρητικῆς φύσεως τοῦ θέματος τούτου, ἀμφιβάλλει ἐὰν τὸ Συνέδριον θὰ ἠδύνατο νὰ ψηφίσῃ συγκεκριμένας προτάσεις.

Κατόπιν, ὁ καθηγητὴς Wheatcroft ἔθεσε τὸ βασικὸν ἐρώτημα, ἥτοι ποία ἀρχὴ θὰ πρέπει νὰ υἰοθετηθῇ, ἢ τῆς στενῆς ἐρμηνείας ἢ ἢ τῆς εὐρυτέρας ἐρμηνείας.

Ἠκολούθησε συζήτησις ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρκετοὶ σύνεδροι ἔλαβον τὸν λόγον ὑπὲρ τῆς μῆς ἢ τῆς ἄλλης ἀρχῆς. Μεταξὺ αὐτῶν, ἐκ Γερμανίας οἱ Δρ. Fasold, Mersman καὶ Magemar, ὁ Δρ. Klimowsky τοῦ Ἰσραήλ, ὁ καθηγητὴς Pugh τῶν Η.Π.Α., ὁ καθηγητὴς Cardyn τοῦ Βελγίου, ὁ καθηγητὴς Croxato τῆς Ἰταλίας καὶ ἄλλοι.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, κατόπιν ἐντόνων συζητήσεων, τὸ συνέδριον κατέληξεν εἰς τὰ ἑξῆς γενικὰ συμπεράσματα :

Ἐπὶ τοῦ πρώτου θέματος :

1) Τὰ φορολογικὰ Νομοσχέδια νὰ ἀνσφένουν σαφῶς τοὺς γενικοὺς φορολογικοὺς κανόνας, οἵτινες δεσμεύουν τοὺς φορολογουμένους, τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς καὶ τὰ φορολογικὰ Δικαστήρια. Τοιοῦτοι κανόνες δύνανται νὰ ἐξελιχθοῦν καὶ προσδιορισθοῦν εἰς περισσότερον λεπτομερεῖς κανόνας ἀπὸ νομοθετικὰς διατάξεις, δικαστικὰς ἀποφάσεις καὶ κανονισμοὺς.

2) Εἶναι ἀδύνατον, πάντως, νὰ διατυπωθοῦν ἅπαντες οἱ κανόνες τῶσον

σαφώς, ὥστε νὰ ἐφαρμόζωνται μὲ ἀκρίβειαν εἰς ἑκάστην περίπτωσιν. Τοιοῦτοτρόπως, κάποια ἐλαστικότης θὰ εἶναι ἀναγκαῖα ὅταν ἐφαρμόζωνται οἱ κανόνες εἰς μίαν σειρὰν γεγονότων.

3) Τοιαύτη ἐλαστικότης ἐρμηνείας, ἐξ ἀνάγκης θὰ ἀσκήται κατ' ἀρχὴν ὑπὸ τῶν φορολογικῶν ἀρχῶν. Οὕτως εἶναι ἀναγκαῖον, ὅπως οἱ ἀρμόδιοι εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοὶ καὶ πεπειραμένοι διὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς εὐθύνης ταύτης. Ἐπὶ πλέον πρέπει οὕτοι νὰ διαθέτουν «οὐδέτερον πνεῦμα», νὰ ἀποφασίζουσι δὲ πάντοτε ἀντικειμενικῶς.

4) Εἰς τὴν ἀσκήσιν τῆς ἐρμηνείας ταύτης, αἱ φορολογικαὶ ἀρχαί, πρέπει νὰ ὑπόκεινται εἰς ἔλεγχον ὑπὸ τινος Δικαστηρίου ἀπαρτιζομένου ὑπὸ ἀνεξαρτήτων καὶ καταλλήλων προσώπων.

5) Ἡ ἔκτασις καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐρμηνείας θὰ διαφέρῃ ἀπὸ κράτους εἰς κράτος, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους καὶ τῶν λεπτομερειῶν τῶν κανόνων. Ὅσον μεγαλύτερον περιθώριον ὑφίσταται δι' ἐρμηνείαν, τόσον περισσότερο ἀπαιτεῖται ὅπως τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐξασκεῖ τὴν ἐλαστικότητα εἶναι ἀντικειμενικὸν καὶ ἐνήμερον μὲ τὰ φορολογικὰ προβλήματα.

Β) Δεύτερον θέμα

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου θέματος, Πρόεδρος ἦτο ὁ κ. Raoul Lenz (Ἑλβετία), γενικὸς δὲ εἰσηγητὴς ὁ Δρ. E. Anderson (Σουηδία).

Ὁ Πρόεδρος κ. Lenz ὑπεγράμμισε τὴν βαρύτητα, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ ἔχῃ ἓνα λάθος, ὡς ἐπίσης καὶ πόσον ἀναγκαῖα εἶναι αἱ προκαταρκτικαὶ ἀποφάσεις (advanced rulings), λόγῳ τῆς αὐξήσεως τῶν συντελεστῶν τοῦ φόρου ἀπὸ τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου καὶ ἐντεῦθεν. Ἐπίσης εἶπεν ὅτι τὸ θέμα τοῦτο εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον ἀπὸ ἀπόψεως συγκριτικῆς μελέτης. Αὐτὸ πού ἔχει σημασίαν εἶναι ὅτι καθ' ὅσον τὸ κράτος εἰσπράττει φόρους, ἔχει ὑποχρέωσιν ὅπως δώσῃ εἰς τὸν φορολογούμενον δεσμευτικὰς προκαταρκτικὰς ἀποφάσεις τῆς ἐρμηνείας τοῦ Νόμου.

Ἐν συνεχείᾳ ἔλαβον τὸν λόγον οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Δανίας, Ἰνδίας, Φινλανδίας, Σουηδίας, Ἰσραὴλ καὶ ἄλλων χωρῶν.

Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Φινλανδίας Δρ. Erina εἶπεν ὅτι θέλει νὰ τονίσῃ τὰ πλεονεκτήματα τῶν προκαταρκτικῶν ἀποφάσεων ἀπὸ ἀπόψεως φορολογουμένου καὶ ὅτι εἰς τὴν Φινλανδίαν τοιαύτη ἀπόφασις δίδεται ὅταν ὑφίσταται πιθανότης διπλῆς ἐρμηνείας ἐπὶ θεματὸς τινος. Ὁ Δρ. Muten τῆς Σουηδίας εἶπεν ὅτι ὁ Σουηδικὸς Νόμος δίδει εἰς τὸν φορολογούμενον τὸ δικαίωμα τῆς προκαταρκτικῆς ἀποφάσεως διὰ precedent.

Ὁ ἐκπρόσωπος τῶν Η.Π.Α. κ. Wilkenfeld εἶπεν ὅτι αἱ προκαταρκτικαὶ ἀποφάσεις ὑφίστανται εἰς Η.Π.Α. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς καθιερώσεως τοῦ φορολογικοῦ συστήματος. Ἀντιθέτως, ὁ Καναδᾶς καὶ τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον δὲν ἀκολουθοῦν τὴν ἀρχὴν ταύτην.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Costa (Ἰταλίας), εἶπεν ὅτι ἡ υἱοθέτησις ἐνὸς συστήματος προκαταρκτικῶν ἀποφάσεων θὰ ἦτο χρήσιμος, τόσον διὰ τοὺς φορολογουμένους, ὅσον καὶ διὰ τὴν Διοίκησιν.

Κατόπιν τῶν ὡς ἄνω ὁμιλητῶν, αἱ προτάσεις ἐτέθησαν εἰς ψηφοφορίαν καὶ μετὰ τινὰς μετατροπὰς ἐψηφίσθησαν τὰ κάτωθι :

Προτάσεις

1) Οἱ φορολογούμενοι πρέπει νὰ λαμβάνουν ἐντὸς ὠρισμένου χρονικοῦ διαστήματος προκαταρκτικὰς ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν φορολογικῶν συνεπειῶν τῶν ὡς πρὸς bona fide συναλλαγῶν, τοῦλάχιστον ἐφ' ὅσον αὗται εἶναι σημαντικαὶ ὡς πρὸς τὸν φορολογούμενον ἢ ἔχουν γενικὴν νομικὴν σημασίαν.

2) Ἡ δυνατότης ὅπως λαμβάνη τις προκαταρκτικὰς ἀποφάσεις, δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται μόνον εἰς εἰδικὰ φορολογικὰ προβλήματα ἢ εἰς εἰδικούς φόρους, ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν θὰ πρέπει νὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐκδίδωνται αὗται δι' οἰουδήποτε εἶδους φορολογίας.

3) Αἱ φορολογικαὶ ἀρχαὶ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ἀποφάσεις, ὅπου ὁ φορολογούμενος ἐνεργεῖ καλῆ τῆς πίστεως. Κάθε ἐπομένῃ μετατροπῇ εἰς τὴν νομοθεσίαν θὰ πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται, καθ' ὅσον εἶναι δυνατόν, ἄνευ ἀναδρομικῆς συνεπειᾶς.

4) Εἶναι ἐπιθυμητόν, ὅπως δύναται τις νὰ προβάλῃ ἔνστασιν (ἔφεσιν) κατὰ τῶν προκαταρκτικῶν ἀποφάσεων εἰς τὰ κράτη, εἰς τὰ ὁποῖα τοῦτο εἶναι διοικητικῶς δυνατόν καὶ σύμφωνον μὲ τὸ σύστημα τῆς νομοθεσίας τοῦ Κράτους.

5) Εἶναι ἐπιθυμητόν ὅπως ἕνα σύστημα δημοσιεύσεως τῶν προκαταρκτικῶν ἀποφάσεων ὀργανωθῆ, ἵνα ἐξασφαλισθῇ μίαν κοινὴν ἐφαρμογὴν τῶν φορολογικῶν νομοθεσιῶν.

Ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου ἔλαβεν, ἐπίσης, χώραν εἰδικὸν σεμινάριον περὶ τοῦ ἀγγλικοῦ φορολογικοῦ συστήματος.

Κατ' αὐτὸ ἐξητάσθησαν αἱ εἰσηγήσεις τῶν κ.κ. α) A. Davies, περὶ φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος κεφαλαίου, β) Bellenie, περὶ τοῦ φόρου Ἑταιριῶν καὶ γ) Nortcliffe, περὶ διεθνῶν ἀπόψεων τοῦ φορολογικοῦ συστήματος τῆς Μ. Βρεταννίας.

Εἰς τὴν πρώτην εἰσήγησιν, ὁ κ. Davies ἐξήτασε τὴν νομοθεσίαν μέχρι τοῦ 1965 εἰς τὰ πλαίσια τοῦ φόρου εἰσοδήματος καὶ ὑπεραυξήσεως ἐπὶ βραχυπροθέσμων capital gains καὶ ἔδωσε διάφορα παραδείγματα τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῆς δευτέρας εἰσηγήσεως, ἤτοι τῆς φορολογίας Ἑταιριῶν, ὁ κ. Bellenie ἀνέφερεν ὅτι μὲ τὸ νέον σύστημα μία Ἑταιρία θὰ θεωρῆται ὡς χωριστὴ νομικὴ ὄντοτης, ἣτοι τελείως κεχωρισμένη ἀπὸ τοὺς μετόχους, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν μέλη αὐτῆς. Αἱ Ἑταιρίαι αὗται, τοιουτοτρόπως, θὰ ἐπιβαρύνωνται μὲ φόρον Ἑταιριῶν ἐπὶ τῶν κερδῶν των, οἱ δὲ μέτοχοι θὰ ἐπιβαρύνωνται ἐπὶ τῶν διανεμομένων κερδῶν, ἄνευ φορολογικοῦ συμψηφισμοῦ, διὰ τὸν φόρον μὲ τὸν ὅποιον ἐπιβαρύνθη ἡ Ἑταιρία.

Τοιουτοτρόπως, ὁ φόρος εἰσοδήματος Ἑταιριῶν, θὰ ἐπιβαρύνῃ περισσότερο τὰς Ἑταιρίας, αἱ ὁποῖοι διανέμουν κέρδη, οὕτως δὲ ὑπάρχει μεγαλύτερον

κίνητρον, ὥστε αἱ Ἐταιρίαι αὐται νὰ ἐπενδύουν τὰ κέρδη των ἐντὸς τῆς Ἐταιρίας ὑπὸ μορφήν ἐπεκτάσεων, ἐσχυγχρονισμοῦ κλπ.

Ἐπὶ τῆς τρίτης εἰσηγήσεως, ὁ κ. Nortcliffe ἀνεφέρθη εἰς τὰς διεθνεῖς συνεπείας τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου φορολογικοῦ συστήματος τῆς Μ. Βρετανίας, καθ' ὅσον αὐται ἐπηρεάζουν Ἐταιρίας μετόχους καὶ ξένας ἐπενδύσεις ὑπὸ α) μονίμων κατοίκων τῆς Μ. Βρετανίας, β) ἀλλοδαποῦς ἐπενδύτας εἰς Μ. Βρετανίαν.

Κατόπιν των εἰσηγήσεων, ἔλαβον χώρας συζητήσεις καὶ παρατηρήσεις τῶν συνέδρων ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Συνεδρίου ἔλαβε χώραν καὶ ἡ Γενικὴ Συνέλευσις, ὅπου ἐνεκρίθησαν τὰ πρακτικὰ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Ἄμβούργου τοῦ 1964, καθὼς καὶ ὁ ἰσολογισμὸς τοῦ Ὄργανισμοῦ I.F.A. διὰ τὴν αὐτὴν περίοδον. Ὁ Πρόεδρος τῆς I.F.A. κ. Carroll (Η.Π.Α.), ἔκλεισε τὸ Συνέδριον, ἀφοῦ ἀνεκοίνωσεν, ὅτι τὰ δύο ἐπόμενα Συνέδρια, τοῦ 1966 καὶ τοῦ 1967, θὰ λάβουν χώραν εἰς Πορτογαλίαν καὶ Σουηδίαν, ἀντιστοίχως.

Τὰ θέματα τὰ ὁποῖα θὰ συζητηθοῦν κατὰ τὰ δύο αὐτὰ Συνέδρια, θὰ εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Συνέδριον Πορτογαλίας, Σεπτέμβριος 1966

Πρῶτον Θέμα:

Φορολογικὰ προβλήματα κρατῶν—μελῶν ἢ συνδεδεμένων κρατῶν προκύπτοντα ἐκ τῆς ἐνώσεως κρατῶν εἰς κοινότητος ἢ ἐκ τῆς συνδέσεως τῶν ἐν λόγῳ κρατῶν.

Δεύτερον Θέμα:

Φορολογία μερισμάτων εἰς μετοχὰς (stock dividends) καὶ διεθνῆς ἀπτήχησης αὐτῶν (repercussions).

2) Συνέδριον Σιουχόλμης 1967

Πρῶτον Θέμα:

Μετατροπαὶ φορολογικῶν συστημάτων ὡς μέσον πολιτικῆς σταθεροποιήσεως. Τεχνικαὶ καὶ νομικαὶ συνέπειαι.

Δεύτερον Θέμα:

Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἐννοίας μονίμου ἐγκαταστάσεως (permanent establishment) εἰς τὰ διάφορα κράτη, μὲ εἰδικὴν ἔμφασιν εἰς τὸ θέμα τῆς ἑναρμονίσεως ταύτης, ἐν ὄψει μελλοντικῶν διμερῶν φορολογικῶν συμβάσεων.